

Charlie N. Holmberg
A mestermágus

Charlie N. Holmberg
A mestermágus
A papírmágus
trilógia III.

GABO
SFF

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Charlie N. Holmberg: *The Master Magician*
47North, Seattle

Fordította: Márton Zsófia

Borítófestmény: Sánta Kira
Borítótípopográfia és tördelés: Kühne Andrea

Copyright © 2015 Charlie N. Holmberg
Hungarian translation © Márton Zsófia, 2018
Cover art © Sánta Kira, 2018
Hungarian edition © GABO, 2018

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó
www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Kleinheincz Csilla

ISBN 978-963-406-622-4

*Annak az embernek, aki minden matériát képes
megmunkálni: Phil Nicholesnek, az édesapámnak.
Köszönöm, hogy megtanítottál arra, milyen fontos
a kemény munka.*

1. fejezet

A zsabós blúzt, barna szoknyát, ezek fölött pedig vörös tanonckötényét viselő Ceony lábujjhegyre emelkedett a háromlábú hokedlin, és egy négyszögletes, fehér papírdarabot tűzött a Holloway-ház nappalijának keleti falára, oda, ahol a fal és a mennyezet összeért. A család összejövetelet tervezett Mr. Holloway tiszteletére, akit az Afrikai Szolgálatért Érdeméremmel tüntettek ki, és a helyi hajtogatót – Emery Thane mágust – kérték fel a dekorációk elkészítésére. Ennek a „frivol feladatnak” az elvégzésére Emery természetesen a tanoncát jelölte ki.

A lány lemászott a hokedliről, és a szoba közepéig hátrált, hogy megsejmelje munkája eredményét. A jókora nappali bútorzatának nagy részét eltávolították, hogy a bonyolult dekoráció jobban érvényesüljön. Ceony mostanra felerősített a falra huszonnégy tartónégyszögletet, és körberakta a szobát a Mrs. Holloway által távirón megküldött számoknak megfelelő méretű ívekre vágott, sima, fehér papírral.

Miután megbizonyosodott róla, hogy a tartólapok jól helyezkednek el, kiadta a parancsot:

– Pozícióba!

Huszonnégy, önmagába visszakunorodó papírv szökent fel a padlótól, akár egy-egy mezei nyúl, és röppent a neki kijelölt papírdarab felé a falon, ahol azonmód meg is ragadt.

A nehéz ívek ernyedten lógtak a tartónégyzögekről. Ceony így szólt:

– Síkba!

A papírivek azonmód tapétaszerűen a falra simultak, egyenletes fehérbe öltöztetve a helyiséget, kivéve persze az északi fal lépcsősorát.

Mrs. Holloway őserdei témájú dekorációt rendelt, hogy ezzel utaljon férje rövid katonai szolgálatára Afrikában, így aztán Ceony – miután több könyvet is áttanulmányozott a témában – a jókora papírivek hátuljára rótta a szükséges szavakat, és az előírásoknak megfelelően behajtogatta az ívek sarkait. Most már csak ki kellett próbálnia, működik-e a varázslat.

– Mutassátok! – parancsolta. Nagy megkönnyebbülésére a papíriveken zöld és barna foltokban hízni kezdtek a színek: ugyanúgy működött a dolog, mint a papírfigurák esetében. Vadászöld árnyékfoltok tűntek fel, köztük világosabb menta- és sárgászöld pacák keltették az indákkal beszótt, dús fakoronákon egyenetlenül átszűrődő fény illúzióját. A fal és a padló találkozásánál olajzöld vonásokból magas, buja fűcsomók formálódtak az umbrabarna és mahagóni árnyalatú, görgöngyös talajon. Bogárszárnyak zizegtek, a távolból pedig időnként egy bűvármadár rikoltása hallatszott. Vagy legalábbis valami, amit Ceony annak szánt. Sose hallott még bűvármadarat: az állatkert kínálta különös afrikai madaraktól hallott rikácsolásból rakta össze a hangot.

Lassú léptekkel körbejárt a szobában, és szemügyre vette a hatalmas illúziót, a falfestményt, amelyet a saját kezével bűvölt életre. Minden fél percben egyszer egy nagyfülű futóegér surrant el két fa között, a faleveleket és az indákat pedig minden tizenötödik másodpercben szellő rezegtette meg. Bár épp nem volt a kezében papír, érezte a bizsergést az ujjában. Az efféle bűbájok mindig lenyűgözték.

Fújt egy nagyot. Seholy egy hiba – remek. Ha mostanra nem tanult volna meg tökéletes illúziókat létrehozni, a következő hónapban esedékes mestervizsgálója se sikerülhetne. Úgy tervezte, hogy a második évfordulója után annak, hogy Emery Thane a két és feledik tanoncává fogadta, egy héten belül leteszi a vizsgát.

A bejárati ajtóhoz ment, és a papírbűbájokkal teli füles táskája mellé guggolva előhúzott abból egy világító papírcsillagokkal teli fadobozt. Ezt a bűbájt annak idején Langston, Emery legelső tanonca mutatta meg neki. A negyedpennys érménél nem nagyobb, apró, pufók csillagokat Ceony borostyánsárga papírból hajtogatta – bár az árus, akitől a papírt vette, „aranyrutasárga” néven hivatkozott rá. A lány három napon keresztül tucatszámra hajtogatta a csillagokat. A végén már görcsbe álltak az ujjai, és attól félt, idő előtt begyulladnak az ízületei. Aztán ugyanabból a papírból mindegyik csillag hátára felragasztott egy cikcakkos papírdarabkát.

A sötétre fényezett padlóra szórta a csillagokat. – Lebegjete! – utasította őket.

A papírcsillagok a cikcakkos papírdarabkával fölfelé fordultak, és szappanbuborékként fellebegtek a mennyezetre. – Ragyogjatok! – parancsolta Ceony. A csillagok belsejében felparázlott a fény. Amikor Hollowayék lekapcsolják az elektromos lámpákat, az egész szoba kísérteties, bár némiképp romantikus félhomályba borul majd.

A lány kicsiny papírpillangókat is készített, amelyek életre keltve a szobában cikáznak majd, és háromszögletű konfettit szórt szét a szobában. Ahogy a vendégek léptei felkavarják, olyan lesz, mintha a szél fújna. Még papírszalvétákat is hajtogatott, és megbűvölte őket, hogy amikor valaki széthajtja őket, türkizkék fénnel felragyogjanak, és megjelenjen rajtuk a „Gratulálunk, Alton Holloway!” felirat. Fontolgatta, hogy bizonyos időközönként megidézzék egy-egy elefánt vagy oroszlán

meseillúzióját, de akkor ott kellett volna maradnia egész este, hogy minden alkalommal felolvassa a megfelelő szöveget. Attól is tartott, hogy az idősebb vendégeket esetleg megrémítheti. Pár hónapja olvasott egy cikket egy nagymamáról, aki szívrohamot kapott egy érkező vonatot ábrázoló tüköriillúzió láttán, amelyet a színházban látott. Egy amerikai darab megdöbbenéssel reklámjának szánták. Egészen biztosan tönkretenné az estét, ha valamelyik vendég megpróbálna lelőni egy papíroroszlánt.

Ceony épp megbűvölt papírmadarakat eresztett fel azzal a paranccsal, hogy a mennyezethez közel repdessenek, amikor a lépcsőn megjelent Mrs. Holloway. Meglepett sikkantása szerencsére széles mosolyba fordult.

– Ó, ez bámulatos! Egyszerűen lenyűgöző! – kiáltotta, kezét vastagon bepúderezett orcájához szorítva. – Minden pénzt megér! És maga még csak tanonc!

– A jövő hónapban szeretném letenni a mestervizsgát – mondta Ceony, de ragyogott a dicsérettől.

Mrs. Holloway összecsapta a tenyerét. – Ha ajánlásra lenne szüksége, drágám, én szívesen adok. Ó, hogy meglepődik majd Alton! Martha – fordult a lépcső felé –, Martha, hagyd egy percre a szennyest, és gyere, nézd meg ezt!

Ceony felkapta immár sokkal könnyebb táskáját, és elbúcsúzott, még mielőtt megrendelőjének izgatottsága túl magas fokra hágott volna. A papírdekoráció nem igényelt a részéről további beavatkozást, Mrs. Holloway pedig már korábban kiállította neki a csekket a fizetéséről. Bár a havi juttatásukat leszámítva a tanoncok nem kaptak pénzt a munkájukért, Emery valószínűleg megengedi, hogy megtartsa az egészet – pedig jókora összegről van szó. A nagyját elküldi majd a szüleinek, akik végre elköltöztek a Mill Squatsból a Poplar negyedbe. Az édesanyja különösen utálta, ha „jótékonykodnak” vele, de makacsság dolgában Ceony se maradt el tőle.

Odakint lekuporodott, előhúzott a táskájából egy papírlapot, és egy kis, szögletes szárnyú papírrepülőt hajtogatott belőle. A közepére ráírta az utca végén lévő kereszteződés címét, aztán életre keltette a papírbűbájt, elsuttogta a megfelelő koordinátákat, és útjára engedte a szélben. A repülő csinált egy hurkot a levegőben, és tovaszállt dél felé.

Ceony a vállára vetette a táskáját, és elindult az utcán. Barna szoknyája suhogott bokája körül, ötcentis cipősarkai patkóként kopogtak a járdán. London egyik előkelő külvárosa volt ez: a házakat, amelyeknek több mint felét bonyolult kő- vagy kovácsoltvas kerítés védte, jókora pázsitsávok választották el egymástól. Néhány kerítés elemeit fémművesek készítették: rugalmas acélötvözetből készült, a járókelők mozgását követő díszkarókat, vagy rézből készült kapuzárakat, amelyek önműködően kinyíltak, ha ismerős látogató érkezett. Az évnek ebben a szakában nyoma sem volt már a télnek, a kerítések mögött, a gondozott kertekben májusi virágok nyíltak. A járda és szegélye közötti résekből is felszökött egy-egy szál, ügyet sem vetve a környék takaros rendjére. A szellő belekapott a Ceony franciakontyából kiszabadult hajszálakba. A lány visszasímította őket a füle mögé.

Néhány perccel azután, hogy a Holland és az Addison sarkához ért, egy bérkocsi gördült a járdaszegély mellé. Ceony lehajolt, és belesett az üvegezetlen utasoldali ablakon.

– Helló, Frank – üdvözölte a sofőrt. – Rég utaztam már magával.

A középkorú férfi elvigorodott, és megbillentette a lány felé a keménykalapját. Mutató- és középső ujja közé csippentve ott virított Ceony papírrepülője. – Mindig öröm, ha maga az utasom, miss Twill. Beckenhambe megyünk?

– Igen, a villához, legyen szíves – lépett a hátulsó ajtóhoz a lány. – Ne, maradjon csak – tette hozzá, amikor Frank a sofőroldali ajtó kilincse után nyúlt, hogy kiszálljon és besegítse.

Gyorsan becsusszant a hátsó ülésre, és megveregette az előtte lévő ülés támláját, hogy jelezze: elhelyezkedett. Frank várt egy pillanatig, hogy rés nyíljon a forgalomban, aztán ráfordult az Addison Avenue-ra.

Ceony hátradólt az ülésen. Emery villájához kocsival negyvenöt percig tartott az út. Nézte, ahogy az ablakban elsuhan mellette a város. A házak egyre közelebb csúsztak egymáshoz, összezsugorodtak, az utcákon megsűrűsödött az ügyes-bajos dolgaikat intéző emberek tömege. Egy pék legyezte ki a füstöt kis üzletéből, egy keskeny sikátorban golyóztak a gyerekek, egy anyuka babakocsit tolt maga előtt, szoknyájába egy kisfiú kapaszkodott. A láttukra Ceonynak az egyik legkorábban elsajátított papírbübbája jutott eszébe, a jövőmondó papírjósda. Sosem fogja elfelejteni, amit egyszer látott benne, a szívmelegítő, boldog képet, ahogy ott áll egy virággal borított dombtetőn, és vele két gyerek – feltehetően az övéi. Mellette pedig nem más, mint az a férfi, akit a tanárának jelöltek ki. A mesterével folytatott viszony pusztá gondolata is megbotránkoztatónak számított, ezért aztán Ceony nem is osztotta meg mással a titkát az édesanyján kívül, aki mindössze egyszer találkozott Emery Thane mágussal.

A város végül elmaradt mögöttük. Frank végighajtott a villához vezető, itt-ott tavaszi díszbe borult fákkal szegélyezett, ismerős földúton. Ceony elfordította a fejét, hogy ne kelljen az út menti folyóra pillantania. Keskeny folyó volt, mégis megborzongatta a látványa. Húsz hónappal ezelőtt Ceony attól tartott, neki és Emerynek saját biztonságuk érdekében el kell hagyniuk a papírmágus sajátos, vidéki hangulatot árasztó házat. Mostanra azonban minden ellenségük börtönbe került, meghalt, vagy örök mozdulatlanságba dermedt. Nem fenyegette őket veszély. Ez nagy megkönnyebbulést jelentett, már csak azért is, mert Ceony igencsak nehezen tudott volna a mestervizsgájára készülni, ha minden negyedévre jut egy élet-halál harc.

A füles táska sarkában megbújó kezitáskájába csúsztotta a kezét, és kitapogatta kerek kezitükrét. Végigsimított a fedelére vésett kelta csomómintán. Nem szabadna viccelődnie a korábbi... kalandjain, még gondolatban sem. Nagy árat kellett fizetni értük. Szégyenkezésében megkeseredett a szája íze.

A kocsi megállt a villa előtt. Az épület az út felől nézve jókora, rozzant udvarháznak tűnt, amolyan szellemtanyának. Emery még szelet és károgó varjakat is búvölt köré. Ez volt a kedvenc rejtőillúziója az összes közül, még az üres telek képénél vagy a düledező sírkertnél is jobban kedvelte, amellyel az előző év márciusában kísérletezett. Ceony tiltakozásának hatására ez utóbbit két hét után megszüntette, bár lehet, hogy az győzte meg, hogy a tejesember kis híján szívrohamot kapott tőle.

Az illúzióért felelős papírbűbájokat a papírmágus a kerítés mentén helyezte el, így amint Ceony belépett a kapun, megszűnt a hatásuk. Sárga téglás ház tűnt fel mögöttük, amelynek tornácát két hete együtt festették rőt barnára. A rövid, kövekkel kirakott ösvényt papírnárciszokkal teli ágyás szegélyezte. A dolgozószoba ablakára lógó borostyánba egy hús-vér seregély kapaszkodott, és dühödten csettegett a fészkéhez túl közel szimatoló papírkutyára.

– Kömény! – szólt oda neki Ceony, mire a papírkutya arra kapta szemek nélküli fejét. Kettőt vakkantott papírzizogésszerű hangján, és a lány felé lódult az örvényen. Tappancsnyomai kirajzolódtak a földön a lépőkövek között. Pár hónappal ezelőtt még alig hagyott volna nyomot maga után, de februárban Ceony műanyagból csontvázat készített neki. Hónapok munkájába telt rájönnie, miként alakítsa úgy a csontokat és ízületeket, hogy azok együtt mozduljanak Köménnyel. A plasztikmesterbűbájt, amely az egészet összetartotta, hamar elsajátította. Persze titokban végezte az egészet. Okosabbnak tűnt hallgatni ezekről a kísérletekről.

A kutya Ceony lábára vetette magát, és mellső mancsaival a lány cipőjére támaszkodva vadul csóválta műanyagvázal megerősített farkát. Ceony lehajolt, és megvakargatta az álla alatt.

– Gyere – mondta neki, Kömény pedig előreszaladt a bejárat ajtóhoz. Ott megállt, és orrát az ajtófélfához nyomva, farkcsóválva várakozott. Amint Ceony kinyitotta az ajtót, Kömény végigrohant az előszoba teljes hosszán, aztán vissza, majd berontott a zsúfolt szalonba, ahol azonmód rágcsálni kezdett egy, a dívány legviseltesebb párnájából kilógó kóccsomót.

Ceony egyenesen Emery dolgozószobája felé vette az irányt. A helyiséget mindenféle vastagságú, színű és méretű papírok kupacaitól roskadozó polcok töltötték meg. Az ablak elé lógó borostyánindák miatt a szobában zöldes félhomály uralkodott, mintha csak a víz alatt lenne. Emery íróasztala az ajtóval szemközt állt, lapján papírhalomok, egy drótból készült jegyzettartó, ragasztó és olló, félig olvasott könyvek, ceruzatartó és tintásüveg összevisszasága. Habár talán nem is az összevisszaság volt rá a legmegfelelőbb szó. Az egyes tárgyak kirakósdarabokként simultak egymás mellé, szép sorban. Alig valamennyi hely maradt csak az asztalon, amin dolgozni lehetett, de az egész a lehető legrendezettebb káosz benyomását keltette, akárcsak a ház. Életének huszonegy esztendeje során Ceony sose látott még ilyen pedáns gyűjtögetőt, mint Emery. A szobában épp nem tartózkodott senki.

Az íróasztal mögött egy parafatábla függött fakeretben. A papírmágus és a lány erre tűzték fel a megrendeléseket, számlákat, táviratokat és emlékeztetőket – szabályos távolságra egymástól, akár a téglákat. Ez persze Emery műve volt. Ceony letépte Mrs. Holloway megrendelését a rajzszőgéről, és a papírkosárhoz vitte. – Darabokra! – parancsolta.

A megrendelés hosszú csíkokra tépte önmagát, darabjai hópelyhekként hullottak a kosárba.

Ceony kilépett a dolgozószobából, és becsukta maga mögött az ajtót, nehogy Kömény besurranjon bajt keverni. Átvágott a konyhán és az étkezőn a lépcsősorhoz, amely az emeletre, a hálósobák, a fürdő és a könyvtár felé vezetett. Odafent balra az első ajtó vezetett az ő szobájába. Belépett, hogy letegye a táskáját.

A szoba sokat változott azóta, hogy két évvel ezelőtt ideérkezett. Az ágyat áttolta a távolabbi sarokba, a faliszekrény mellé, az íróasztalát pedig áthelyezte az ablak elé. Itt töltötte a legtöbb időt, ha a szobában tartózkodott: hajtogatott, vagy ha Emeryt elfogta a tanári hév, írásbeli beadandókat írt. Tavaly télen unalmában sötét cseresznyefa-barnára pácolta a padlódeszkákat. A falakon és a mennyezeten saját papírkreációi függtek, hasonlóan ahhoz, ahogy Emery a konyha és az étkező lambériáját feldíszítette. Az egyik falon aprólékosan kidolgozott, tütübe öltözött, kicsiny figurák táncoltak, a másikon egy csomó különféle, előre elkészített papírfüzérbűbáj lógott. Az ablak köré váltakozva kék és vörös, spirálosan csavarodó szírmű papírszegfüket tűzött. A faliszekrény ajtaját körben ugyanilyen színű, rojtos girlandok díszítették. A mennyezetről tizenkét és tizennyolc sugarú csillagok lógtak le, a félökölnyi méretűtől a lapostányér nagyságúig. Az éjeliszekrényét, amelyen egy vázában ott állt az Emerytől a huszadik születésnapjára kapott papírrózsacsokor, női magazinokból kivágott tollak, világító papírcsillagok és egy animált csikóhalakból álló függődísz vette körül. Ágyának fejrésze fölött a falon London városának papírból kivágott, százhusz centi magas sziluettje függött, akár egy gigászi hópehely – Emery készítette neki az első karácsonyra. Az ajtó közelében papírfelhők lebegtek. A kétpolcú könyvszekrényen, amelyben Ceony a tankönyveit tartotta, púderrózsaszín pomponok ültek.

Mindez egy év és tizenegy hónap alatt halmozódott fel a szobában. Ceony észre sem vette, miféle csodavilágot alakított ki, csak amikor a kishúga, Margo áprilisi látogatásakor felhívta rá a figyelmét.

A párnáján gyűrött boríték hevert. Ceony letette a táskát, és felvette a borítékot. Megtapogatta: a gumipárnák voltak benne, amelyeket a *Modern mágusok* katalógusból rendelt. A kis csomagot bedugta az íróasztala alsó fiókjába. Itt rejtőzött a *Precíz számítások a tűzidézéshez* című könyv is, és más olyan holmik, amelyeket jónak látott nem szem előtt hagyni. Aztán Emery szobája felé vette az irányt.

Kopogott, majd benyitott, a szoba azonban üres volt. A könyvtár hasonlóképpen.

A feje fölül tompa puffanás hallatszott.

– Már megint a nagy bűbájokon dolgozik – mormolta, és kinyitotta az ajtót, amely mögött a második emeletre vezető lépcsősor rejtőzött. Ez az emelet volt a kárpótlás az épület egyébként nem túl nagy alapterületéért. Emery ritkán dolgozott a „nagy bűbájokon”, de amikor igen, akkor számítani lehetett rá, hogy egy teljes napra eltűnik.

Márciusban elkészült egy két méter hosszú, papírgombócot lődöző „elefántlövő” puskával, amelyet aztán egy sheffieldi fiúárvaháznak ajándékozott. Ceony kíváncsi volt rá, ezúttal mi-féle abszurd ötlet jutott eszébe.

A második emeletet elfoglaló helyiség leghátsó sarkában Jonto, Emery papírcsontváz-komornyikja lógott egy plafonba vert szögre bogozott kötélről. Alatta papírhengerek, ragasztószalag és szimmetrikus formára vágott papírdarabok. A legújabb, gesztenyebarna felöltőjét viselő Emery egy hokedlin állt mellette, és épp egy száznyolcvan centi hosszú *denevérszárnyat* erősített hozzá Jonto gerincéhez.

Ceony pislogva próbálta feldolgozni a látványt. Nem is értette, miért lepődik meg.

– Reméltem, hogy van még pár évem, mielőtt szembe kell néznem a halál angyalával – jegyezte meg, és összefonta a karját. – Még ha csak az egyik felével is.

Emery, kezei között Jonto bal szárnyának végével, megingott a hokedlin, és hátrapillantott a válla fölött. Hollófekeete haja meglebbent a feje körül, élénkzöld szeme ragyogott, akár a délutáni napfény.

A lány még ennyi idő után is képes volt elveszni a tekintetében.

– Ceony! – kiáltott fel a papírmágus. Visszafordult a papírcsontváz felé, és befejezte az elkezdett munkát a szárnyon. – Nem vártalak vissza még legalább egy óráig.

– Mrs. Holloway kérései nem voltak olyan bonyolultak, mint vártuk – felelte Ceony. Ajkát incselkedő mosolyra húzta. – Megtudhatom, miért alakítod át Jontót sárkánnyá?

Emery lelépett a kisszékről, és megtornáztatta a vállát.

– Járt ma itt egy házaló.

– Egy házaló?

– Cipőpasztát árult – mondta a férfi, és megdörzsölte az állát. – Mégpedig igen jó áron.

Ceony bólintott. – És ezért kell Jontóra szárny.

Emery elvigyorodott. – Mióta beköltöztem ide, nem kopogtatott be hozzám házaló – magyarázta. Levergette a papírdarabokat a felöltőjéről és a nadrágjáról, és elindult a lány felé. Elhaladt óriás papírrepülőjének második verziója mellett – az elsőt Ceony elvesztette. – Úgy tűnik, a ház álcája már nem kelt olyan fenyegető benyomást, mint régen. A magam részéről Joseph Conrad könyveinek népszerűségét teszem ezért felelőssé. És miután a temetőt elvetettük, gondoltam, Jonto, vagyis „a halál angyala” elriaszthatná a további kíváncsiskodókat.

Ceony felnevetett. – Odakint fogod tartani? Mi lesz, ha esik?

– Hmm – simogatta elgondolkodva Emery a barkóját. – Úgy kell megcsinálnom, hogy a szárnyak levehetőek legyenek. De akkor is úgy vélem, működhet ez a megoldás.

Elmosolyodott, inkább a szemével, mint a szájával – a mosolyok legőszintébbjével –, Ceony vállára tette a kezét, és szemérmes csókot nyomott a szájára.

– Lássuk csak – simított vissza a lány füle mögé egy kósza hajtincset –, hogyan tudnák rávenni, hogy vesés pitét süss vacsorára?

– Vesés pitét? – húzta fel a szemöldökét Ceony. – Van itthon egyáltalán vese?

– Ma reggel óta van.

A lány meglepetést tettetve a szája elé kapta a kezét. – Ne. Csak nem ment el *személyesen* az úr bevásárolni?

– Találkozóm volt a Tagis Praff iskolaszékével. Tanoncüggyben – vont vállat a férfi. – A kölyök, akit megbíztam a beszerzésekkel, jó munkát végzett.

Ceony az égnek emelte a szemét, de a mosoly nem tűnt el az arcáról. – Rendben, de akkor most rögtön neki kell állnom. És ne feledd, egyelőre még itt vagyok.

Emery megszorította a vállát, aztán elengedte. – Az iskolaszék szeret előre felkészülni. Mióta Patrice elment, kész zűrzavar minden avatás.

A lány bólintott. Aviosky mágus másfél évvel azelőtt mondott fel a Tagis Praff Varázshasználó Szakiskolában, amikor állást kínáltak neki a Máguskabinet Oktatási Osztályán.

Ceony visszament a földszintre, ahol az izgatott Kömény várta a lépcsősor felé vezető ajtónál, hogy felengedje az emeletre. A vesék papírba csomagolva, konfetti formájú hűtőbűbájjal beborítva a jégszekrényben lapultak. Lesöpörte a csomagról a kerek papírdarabkákat, és munkához látott. Folyóvíz alatt leöblítette a veséket, aztán babérlevél, kakukkfű és hagyma társaságában serpenyőbe tette és megsütötte. Közben felkockázta és összetörte a paradicsomot. A mustár elfogyott, ezért kénytelen volt helyette egy kevés ecetet használni.

Nem volt sürgős tanulnivalója, így aztán úgy döntött, deszertet is készít: feltört néhány tojást a crème brulée-hez. Mrs. Holloway egyik szobalánya említette, hogy az esti összejövetelen ez lesz az egyik fogás, és Ceonynak hirtelen kedve szottyant rá. Addig verte a tejszínt és a tojássárgáját a cukorral, amíg bele nem fájdult a karja, aztán porcelánformákba töltötte a keveréket, és betette a sütőbe a pite mellé.

Amikor mindkét fogás elkészült, kivette őket a sütőből, és megterített. Fülelt, nem jön-e Emery, és mivel nem hallott lépteket, kinyitotta a szekrényt, amelyben a szakácskönyveit tartotta. A *Francia konyhaművészet* kötése alól előhúzott egy gyufásdobozt, benne néhány gyufaszállal és egy darabka foszforral. A bal kezébe fogta, a jobbal pedig megragadott egy fakanalat. – Természet alkotta anyag, használód szólít. Oldd el magad tőlem, mert e napig rajtad keresztül kötöttem meg – mondta.

Messze nem az első alkalom volt ez, hogy felbontotta a papír és közte létező, elméletileg megmásíthatatlan köteléket. Letette a fakanalat, és a mellkasára szorított kézzel folytatta. – Ember alkotta anyag, szólítalak. Kösd magad hozzám, ahogy e napon én is hozzád kötöm magam.

Végül meggyújtott egy szál gyufát. – Emberi kéz alkotta anyag, alkotód szólít. Kösd magad hozzám, ahogy én is hozzád kötöm magam éveim fogytáig, míg meg nem halok és porrá nem leszek – mormolta.

Aztán összeszorított foggal a gyufa lángjába dugta az ujját. Nagy megkönnyebbülésére az nem égette meg, vagyis sikerült a tűzhez kötnie magát. A tűzmágusokat nem égették meg a lángok, amelyeket saját maguk szítottak – kedvező mellékhatása volt ez a mágiájuknak.

A tűz meglepően kellemes érzetet keltve bizsergette az ujját, amíg a gyufa ki nem aludt. A köténye zsebébe dugta a gyufásdobozt. Ha végzett, szüksége lesz majd a foszforra, hogy feloldja vele a kötést.

Kinyitotta a sütő tűzterének ajtaját, egy parancsszóval előcsalogatott belőle egy szikrát, aztán egy másikkal – *lobbanj* – apró lánggá hizlalta, és a mutatóujja hegyére ültette.

A lánglobbantók mágiája volt a legutolsó, amit Ceony kipróbált, hiszen elég lett volna egyetlen apró hiba, hogy megsérüljön, vagy felgyújtja a házat. A legelső tűzbűbájt úgy próbálta ki, hogy bokáig érő vízben állt a kádban. Szerencsére csak egy elég csúnya hólyagot égetett magára. Mostanság megelégedett apróbb, kezdőknek való bűbájokkal.

Az apró lánggal az ujján karamellé égette a crème brulée tetejét. Amikor meghallotta Emery lépteit a lépcsőn, elfújta a lángot, ahelyett, hogy az „állj” parancsot használta volna.

– Micsoda illatok – lépett az étkezőbe Emery. – Ó, túlságosan elmerültem a gondolataimban. Nekem kellett volna terítenem – tette hozzá, mikor látta, hogy a lány megelőzte.

– Legalább volt mit csinálnom, amíg arra vártam, hogy ez átsüljön – felelte a lány, és egy konyharuha segítségével az asztalhoz vitte a vesés pitét.

Emery kézháttal megcirógatta a nyakát, amitől Ceony jólesően összeborzongott. – Köszönöm – mondta a férfi.

Ceony elmosolyodott, és érezte, hogy egy egészen kicsit elpirul. Emery kihúzta neki a székét, ő pedig leült, levette a kötényét, és a szék hátára akasztotta.

Szórakozottan a zsebébe nyúlt, és kitapogatta benne a gyufásdobozt. Amint végeztek a vacsorával, vissza kell állítania a kötését a papírral. Csak nem lepi meg Emery egy próbafeladattal étkezés közben? Hiszen elrendezte helyette a Holloway-féle összejövetelet.

Villájával felnyársalt egy falat pitét. Azt, hogy így – a kötés feloldásával – varázsol, bizonyos szempontból csalásnak érezte.

A férfi, akitől eltanulta, valószínűleg egyetértene vele ebben. Ha még élne.